

*Parim mees
pulmakorraldajale*

Donna Alward

Romantika

Originaali tiitel:
Donna Alward
Best Man for the Wedding Planner
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Iiri Sirk
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

© 2018 by Donna Alward
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus
ERSEN, 2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale
Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja
teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D06363619
ISBN 978-9949-82-419-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

Kui pruut milleski veel üks kord meelt muudab, kaotab Adele kannatuse. Ja seda juhtus harva. Pruudid, kellel närvid üles ütlevad või kellel viimasel hetkel tseremoonia suhtes kahtlused tekivad, on võrdlemisi tavaline nähtus. Aga see pruut...

Ta oli kena ja armas, aga selline pedant, et Adele oli valmis käskima tal järgmiseks neljakümne kaheksaks tunniks spaasse minna ning tagasi tulla mitte enne, kui on poleeritud ja läikima löödud nagu jääskulptuur, mis on vahetult pärast laulatust, aga enne pidulikku vastuvõttu väljapanekuks valmis.

„Kas oled kindel, et kallad on lauakaunistuseks õiged lilled?“ küsis Holly oma Prantsuse maniküüriga küünega huult torkides.

„Jah,“ vastas Adele otsustavalt. „Need on elegant-
sed ja sinu valitud lilleseade jaoks ideaalsed.“ Ta hingas rahulikult sisse ja pani käe julgustavalt pruudi käsi-
varrele. „Usalda mind selles. Sinu pulm tuleb täiuslik. Iga detail on läbi mõeldud ning kahe päeva pärast seisad sa siin suures saalis ja abiellud ning kõik on imepärane.“

Ta vaatas kuulsa Fiori Cascade'i hotelli majesteetlikus saalis ringi ja ohkas mõtlikult. See ei olnud tal siin esimene pulm, aga iga järgmist pulma korraldades unistas ta pisut enda omast. Mõnikord oli kasutusel kogu suur saal, teinekord oli ruum väiksem, intiimsem.

Suviti võtsid vapustava Kaljumäestiku taustal kivi-terrassil peetavad pulmad hinge kinni. Eranditult kõik need olid nagu muinasjutt.

Aga muinasjutud on teistele naistele. Mitte talle. Selle asemel pani ta kogu südame ja hinge igale seda väärt paarile täiusliku päeva loomisse. Isegi sellistel päevadel nagu täna, mil ta kannatus proovile pandi, sai ta sellest uskumatult palju positiivset vastu.

„Kas sa oled kindel? Äkki oleks pidanud võtma roosid või gardeenid või midagi muud?“ küsis Holly.

„Ma olen kindel.“ Ta naeratas ja võttis tahvelarvuti välja. „Ja ajakava on täpselt paigas. Homme on meil peaproov ja sellele järgnev õhtusöök. Menüü on paika pandud ja veinid valitud. Kõik, mida pulmakülalised peavad tegema, on kohale ilmuda.“ Ta naeris tagasihoidlikult, üritades pruudi närve rahustada. „Holly, su pulm toimub maailma ühes ilusaimas hotellis. Las personal teeb oma tööd ja mina muretsen üksikasjade pärast ning sina naudi oma tähtsaimat päeva.“

Vaikne hääleke peas lisas *ja kogu järgnevat elu*, aga seda ta valjusti ei öelnud. Ta on pulmakorraldaja, mitte abielunõustaja. Kui viimane pokaal šampanjat on joodud, on tema töö tehtud. Iga kord, kui ta töö lõpetas, saatis ta pruudi ja peigmehe ära lootusega õnnelikule tulevikule. Pulmad on vaid üks päev, aga abielu on kogu eluks. Või vähemalt peaks olema.

Holly naeratas. „Olgu.“ Siis hingas ta pahinal välja. „Olgu,“ kordas ta põgusalt naerdes. „Vannun, Adele, et ei mõtle muutuda pruutzillaks.“

Ärrituse lahtudes naeratas Adele soojalt. „Sa oled harjunud kandma hoolt üksikasjade eest. Ma saan sellest aru. Aga su ülesanne on delegeerida ja usaldada, et me teame, mida teeme. Ja me teame,“ lisas ta. „Usu mind.“

Viie pulmade korraldamise aasta jooksul polnud ette tulnud ainsatki olukorda, mida Adele poleks suutnud lahendada või positiivseks pöörata, enamasti nii, et pruut ja peig või külalised isegi ei aimanud, et midagi oli viltu läinud. Kriisiohjamises oli ta tugev ja pulmapäeva kriisihetked olid vaid pinnavirvendus.

„Pulmakülalised saabuvad täna ja õhtu tuleb lõbus,“ ütles Holly märksa rahulikumalt, kui nad ballisaali massiivsete uste juurde kõndisid. „Ma arvan, et vajan seda.“

„Ei mingit vallaliste õhtut?“

Holly raputas pead. „Otsustasime sellest loobuda. Pete'i isamees tuleb Torontost ja minu pruutneitsi on rase ning ülejäänud külalised on Calgaryst ja me käisime alles hiljuti väljas.“ Holly põsed värvusid roosaks ja Adele mõtiskles selle põhjuse üle. Pöörane vallaliste naiste õhtu? „Igatahes läheme lihtsalt linna peale, sööme ja võtame paar napsi. Jääme tagasihoidlikuks.“

Kui võtta arvesse, et pulmad pole päris kindlasti tagasihoidlikud, pani see Adele'i imestama. Aga Banffis võib ka tagasihoidlikkus olla kulukas ning Pete ja Holly ei säästnud millegi pealt. See oli üks priiskavaimaid pulmi, mida Adele eales oli korraldanud.

„Kõlab toredasti,“ nentis ta, kui nad uste taga peatusid. Adele sirutas käe mantli järele. Homme ja

ülehomme on väga pikad päevad ning praegu tahtis ta koju, vastata kodukontoris mõnele meilile ja telefonikõnele, seejärel juua klaasikese veini ja pisut keha kinnitada ning siis voodisse kukkuda.

Ta pugese oma raskesse palitusse ja õngitses taskust kindad. Vähemalt oli õnnelik paar otsustanud pidada pulmad jaanuaris, mitte jõuluajal. See võinuks olla liiga imalalt sentimentaalne. Esmalt oligi Holly soovinud oma värviks punast, aga Adele oli näidanud talle pilte teistest pulmadest ning veennud teda valima meresinist ja hõbedast. Palju ettearvamatum, eriti nüüd, mil pühadekaunistused olid maha võetud. Punase ja roheline asemel võiksid nad kasutada külmi siniseid toone ning keskenduda lumehelvestele ja talvele.

„Oii!“ jäi Holly seisma ja pöördus tagasi. „Tahtsin su käest küsida jääskulptuuride kohta. Kas on mingi võimalus, kuidas need kauem vastu peaksid? Nii kena oleks, kui need terve õhtu vastu peaksid.“

Skulptuurid ei olnud suured ja kui neid õue ei panda, sulavad nad vastavalt ruumi temperatuurile. „Paneme need välja viimasel võimalikul hetkel,“ kinnitas Adele. „Aga kõik sõltub saali temperatuurist. See on üks asi, mida ma kontrollida ei saa,“ nentis ta ja heitis käekoti õlale. „See on suur ruum, aga kui see on rahvast täis, siis temperatuur tõuseb.“

Holly näis olevat pettunud, aga Adele'i kergenduseks jättis ta asja sinnapaika. Nad sammusid läbi fuajee, kui Holly järsku kiljatas ja tõstis tempot.

„Lisa! Dan!“

Adele kohendas käekotirihma ning kui ta viimaks pilgu tõstis, jäi tal süda seisma ja jalad keeldusid liikumast. Holly kepsles edasi ning kallistas kõigepealt naist ja siis meest – kollakaspruunis villases mantlis, üks käsi hoidmas kohvrisangast ja teisel käel rippumas kott riietega.

Dan. Ainuüksi selle nime kordamine oma mõtetes pani ta südame kokku tõmbuma. Daniel Brimicombe. Kõigist Torontos elavatest Danidest pidi just *tema* olema isamees. See oli nii ebatõenäoline, et polnud isegi naljakas, aga siin ta seisis, lihast ja verest, ning naeratas laialt pruudile. Mees, kellega Adele oli kunagi kavatsenud abielluda. Mees, kes oli pimeduses talle oma plaane kõrva sosistanud.

Mees, kelle südame ta oli murdnud ja seda tehes purustanud ka enda oma.

Parim mees Dan.

Adele Hawthorne, erakordne pulmakorraldaja, probleemide lahendaja ja kriiside ohjaja, seisis, nagu oleksid talle juured alla kasvanud, suu ammuli ja käed jõuetult külgedel rippumas. See oli üks ebaõnn, mida ta polnud osanud ette näha.

„Kas tulite koos lennujaamast? Kui nutikas! Tulge, saage tuttavaks minu pulmakorraldajaga. Ta on imeväärne.“

Adele kuulis neid sõnu ja üritas korrastada peas valitsevat segadust. Õnneks polnud Dan teda veel märganud. Ta püüdis end alles kokku võtta, aga see oli raske, sest mees polnud põrmugi muutunud. Muidugi oli ta näos pisut rohkem küpsust, aga tegelikult...

tundus, nagu oleks nende viimasest kohtumisest möödas pigem kaheksa päeva, mitte kaheksa aastat. Täiuslikud tumedad juuksed, kerge habemetüügas lõual ja viis, kuidas mantel talle selga istus, nagu oleks spetsiaalselt tema keha jaoks õmmeldud.

Ta oli alati käitunud rahuliku enesekindlusega. Toona oli Adele seda kadestanud. Kadestas endiselt.

Ja siis kohendas mees käsivarrel olevat rõivakotti, pöördus ja nägi teda.

Mehe nägu kahvatus. „Delly?“

Naise kurk tõmbus krampi. Pagan. Ta kasutas tema vana hellitusnime, mis muutis kõik veel sada korda hullemaks. Ta ei ole Delly. Enam mitte.

„Sa tunned Adele'i? Oh jumal, see on nii kummaline!“ Holly ei paistnud üldse märkavat Adele'i ja Dani vahel särisevat šokki, kuid Lisa, kelle Adele teadis olevat ühe pruutneitsidest, näis midagi aimavat.

Dan taastus esimesena ning kui ta naeratas, oli jume ta põskedele naasnud. Silmadeni see naeratus päriselt ei jõudnud. „Tundsime teineteist ülikoolis. Me pole kaheksa aastat kohtunud.“

Kaheksa aastat, seitse kuud ja paar nädalat, kui täpne olla.

„Hei, Dan. Tore sind näha.“ See polnud vale. Segadus oli suur, aga meest oli hea näha. Juhtunu ei olnud mehe süü. Tema polnud midagi valesti teinud.

Mehe silmad läksid imestusest pärani, nagu ei suudaks ta uskuda seda, mida kuulis, aga siis ta noogutas. „Sama siin.“

Holly tajus lõpuks pinget ning sekkus, vaadates ühelt teiselt, väike kortsiuke kulmude vahel. „Sa peaksid nägema, millise töö on Adele kõige korraldamisel ära teinud. Ma oleksin täiesti abitu olnud.“ Ta naeratas, kuid selles oli tunda muret.

Lisa sirutas käe. „Tere, mina olen üks pruutneitsidest. Kas sina aitasid kleite valida? Minu oma meeldib mulle väga.“

„Oi, mul on hea meel,“ vastas Adele ärevusest hoolimata naeratades. „Homme tuleb siia õmbleja, et teha viimase hetke kohendused.“ Ta sõandas Danile otsa vaadata. „Seda ka isamehele ja peiupoistele. Juhul, kui miski peaks kohendamist vajama.“

„Suurepärase.“

Kivi Adele'i kõhus muutus raskemaks.

„Kuulge,“ ütles Holly, „miks te ei võiks end üksteise vahepealsete tegemistega kurssi viia? Dan, meil on täna linnas õhtusöök. Pete teatas sulle kindlasti kõik üksikasjad.“

„Tegelikult mitte ning ma tahaksin end sisse seada ja teha mõned telefonikõned, enne kui me välja läheme. Unustasin enne lahkumist oma assistendile paar asja rääkida.“

Assistent. Adele ei teadnud isegi seda, mida mees pärast ärijuhtimise õpinguid on teinud.